

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci žalobce: **A. G. P.**, nar. X, st. příslušnost X, t.č. na adrese Pobytové středisko MV ČR, Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/0AM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. prosince 2015 č. j. OAM-1015/ZA-ZA15-ZA15-2015, ve věci mezinárodní ochrany **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V žalobě vyslovil přesvědčení, že daným rozhodnutím byl zkrácen na svých právech, a proto jej napadá v plném rozsahu.

Dále uvedl, že dle jeho názoru porušil žalovaný ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále žalovaný porušil dle

jejího názoru ust. § 50 odst. 2, 3 a 4 dané právní úpravy, neboť si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Žalovaný rovněž nevyužil shodné důkazní prostředky (ust. § 51 odst. 1 správního řádu), a neprovedl důkazy potřebné ke zjištění stavu věci (ust. § 52 správního řádu) a své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil co do úvah a zejména podkladů, jimiž se při jejich hodnocení řídil a chybně vyhodnotil reálný předpoklad transferu žalobce do Maďarska (ust. § 68 odst. 3 vzpomínané právní úpravy).

Dále žalobce konstatoval, že se žalovaný dopustil porušení čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III., neboť mylně vyhodnotil existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínky pro přijetí žadatelů v Maďarsku. Měl za to, že v souladu s čl. 27 uvedeného nařízení by měl realizaci „dublinkého předání“ předcházet individuální test, v němž budou zhodnoceny všechny důsledky, jež by předání žádosti o azyl do jiného členského státu mohlo mít na její projednání, ale ten správní orgán zcela pominul. Žalobce měl rovněž za to, že jeho přemístěním do Maďarska došlo k porušení zásady non refoulement, garantované čl. 31 a 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a též k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv.

K namítanému chybnému posouzení situace v Maďarsku ohledně průběhu azylového řízení žalobce uvedl, že k azylové situaci v Maďarsku prozatím nebylo vydáno žádné stanovisko Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, ani rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky v řízení ve věci mezinárodní ochrany v Maďarsku a bránilo tak transferu žadatelů do Maďarska. Podotkl, že z národní ani mezinárodní nebo evropské právní úpravy nevyplývá, že by předpokladem pro uznání existence systematických nedostatků v některých z členských států EU byla nutnost vydání závazného rozhodnutí orgány EU nebo UNHCR. Takový postup správního orgánu by za jistých okolností mohl vést k porušení úmluvy a povolání České republiky k odpovědnosti před Evropským soudem pro lidská práva, jako tomu bylo v případě Belgie. Zároveň však považoval za zřejmé, že u Evropského soudu pro lidská práva jsou již vedena řízení o dvou stížnostech proti Rakousku ve věci přemístění žadatelů o udělení mezinárodní ochrany do Maďarska.

Současně žalobce upozornil na ustanovení čl. 3 odst. 2 věty 2 nového nařízení Dublin III. a konstatoval, že správní orgán se k situaci v maďarském azylovém systému vyjádřil velmi okrajově a zcela bez povšimnutí ponechal zprávy mezinárodních neziskových organizací, dokládající informace o katastrofální situaci v Maďarsku v posledních měsících. Žalobce poukázal zejména na zprávu vydanou organizací ECRE z 27. 10. 2015, jež podrobně popisuje stav azylového systému v Maďarsku k září 2015, dále na dokument vydaný mezinárodní organizací Hungarian Helsinki Committee ze dne 18. 9. 2015 a na vyjádření neziskové organizace Amnesty International z října 2015. Upozornil rovněž, že komisař při Radě Evropy zároveň vydal zprávu dne 27. 11. 2015. Všechny tyto zprávy dle žalobce shodně poukazují na jasné nedostatky v azylovém řízení prováděném v Maďarsku, spojené zejména s novou maďarskou právní úpravou, jež je uplatňována od července a září 2015. Za nejzávažnější porušení mezinárodních úmluv je považováno zařazení Srbska a dalších států mezi bezpečné třetí země. Cizinci, kteří překročili hranice Maďarska z území Srbska, jsou buď zadrženi přímo v tranzitním prostoru a ve zrychleném osmidenním azylovém řízení deportováni zpět do Srbska nebo je jejich

žádost o mezinárodní ochranu bez dalšího prohlášena za nepřijatelnou. Žadateli je následně poskytnuta lhůta tří dnů k uvedení individuálních důvodů, pro něž je vyhoštění do třetí bezpečné země Srbska pro něj nepřijatelné.

Žalobce upozornil, že vedle nově zavedených právních opatření v Maďarsku nelze opomenout ani politické proklamace nejvyšších státních představitelů Maďarska, kteří se veřejně hlásí k odporu vůči přijímání uprchlíků.

Z uvedeného žalobce dovodil, že v Maďarsku dochází k systematickému porušování pravidla non refoulement, k arbitrární detenci uprchlíků a dalším systematickým porušováním lidských práv. Jak Amnesty International, tak i ECRE a Komisař pro lidská práva při Radě Evropy důrazně doporučili, aby ostatní členské státy nevracely žadatele na základě nařízení Dublin III. zpět do Maďarska. Ve shodě s těmito doporučeními zasáhl několikrát v posledních měsících Evropský soud pro lidská práva.

Dále žalobce uvedl, že proti přemístění do Maďarska na základě nařízení Dublin III. již opakovaně rozhodl Nejvyšší správní soud Rakouska několika rozsudky v září 2015. Taktéž judikatura Spolkové republiky Německo odmítá přesuny žadatelů do Maďarska s poukazem na systematické nedostatky v maďarském azylovém systému. Taktéž nejvyšší instance nizozemského soudu pro azylové záležitosti rozhodla v poslední době ve dvou případech proti přesunu do Maďarska.

Žalobce měl za to, že žalovaný porušil čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III., když rozhodl o jeho přemístění do Maďarské republiky. Při posuzování nezákonnosti tohoto rozhodnutí navrhl zohlednit praxi jiných členských států Evropské unie, na kterou poukázal výše.

K nezohledněnému porušení zásady non refoulement žalobce odkázal na dokument Fenced out Hungary s violations of rights of refugees and migrants, který se vyjadřuje i k riziku porušování této zásady ze strany Maďarska a na konci textu výslovně doporučuje vyhnout se transferům žadatelů do této země. Podobně se vyjádřila i organizace o jeho komise European Council on Refugees and Exiles v dokumentu Crossing Boundaries – The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary.

Žalobce upozornil, že v případě, že by byl skutečně přesunut do Maďarska, hrozí mu návrat na Kubu, což je v přímém rozporu s čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a čl. 21 Kvalifikační směrnice. Žalobce byl na Kubě opakovaně vystaven jednání, které lze považovat za pronásledování ve smyslu čl. 9 odst. 2 Kvalifikační směrnice. Bratranec žalobce byl opozičním novinářem a aktivně vystupoval proti režimu – organizoval různé demonstrace a shromáždění proti kubánskému režimu. Z tohoto důvodu se také žalobce dostal do zájmu kubánských státních orgánů, neboť když kubánské orgány sledovaly bratrance žalobce, zjistily, že se pravidelně stýká s žalobcem. Ten souhlasil s názorem svého bratrance, veřejně však nebyl aktivní. Zúčastnil se pouze několika shromáždění jako posluchač, aktivně vystoupil pouze v případě, že se ho ostatní ptali na jeho názor. Byl opakovaně vystaven špatnému zacházení ze strany kubánských orgánů. Žalobce byl rovněž na několik dní zajištěn, byl bit a ponižován.

Žalobce se domnívá, že jeho přemístěním do Maďarska bude porušen čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a také čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Považoval totiž za zřejmé, že z Maďarska bude vyhoštěn na Kubu, kde mu hrozí uvěznění. Důvodem pronásledování žalobce jsou politické názory, které sice veřejně projevoval pouze omezeně, ale tyto zastává a zároveň mu byly ze strany státních orgánů také připisovány s ohledem na jeho pravidelné schůzky s jeho bratrancem. Upozornil rovněž, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 21. 3. 2012, č. j. 6 Azs 3/2012-45) určitou sociální skupinou může být také rodina žadatele o mezinárodní ochranu a v těchto případech je nutné zkoumat, otázku tzv. kauzálního nexu, zda je příslušnost k rodině rozhodující příčinou pronásledování žadatele nebo poskytnutí ochrany žadateli před pronásledováním. Upozornil rovněž, že pronásledování rodin osob aktivních v opozici či novinářů je na Kubě častým jevem, jak vyplývá z Výroční zprávy o stavu lidských práv v roce 2014. Postiženy ze strany státu bývají rodiny, jejichž členové se nedopouští tak výrazné protirežimní činnosti, jako je aktivita v opozici.

V závěru žalobce zdůraznil, že maďarský Úřad pro imigraci a občanství ve svém rozhodnutí tyto skutečnosti vůbec nezohlednil. Komisař pro lidská práva při Radě Evropy ve svém stanovisku k řízení před soudním dvorem Evropské unie uvedl, že podíl pozitivně posouzených žádostí o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku je nízký ve srovnání s poměrem v jiných členských státech Evropské unie. V roce 2015 bylo pozitivně posouzených 17 % žádostí o mezinárodní ochranu, v roce 2014 pouze 9 %, přičemž v celé Evropské unie bylo v roce 2014 vyhověno 45 % žádostí. Žalobce se tedy domnívá, že i tyto údaje potvrzují, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku nebyla řádně posouzena. V případě návratu na Kubu má proto odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost České republiky či konkrétního členského státu k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že dle čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V souladu s čl. 11 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 2725/2000 byly žalobci sejmuty otisky prstů a poslány do systému EURODAC. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů jednoznačně vyplynulo, že žalobce podala žádost o mezinárodní ochranu v Maďarsku, a to ode dne 15. 1. 2015. Žalovaný považoval za zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Maďarska jako v prvním členském státě Evropské unie a dále Švýcarska, Norska, Islandu a Lichtenštejnska, a proto je Maďarsko příslušné k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany a je rovněž povinno přijmout žalobce zpět na své území v souladu s postupem dle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

Žalovaný, jak uvedl, se s ohledem na výše uvedené zabýval skutečností, zda v případě Maďarska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové zacházení. V této souvislosti konstatoval, že v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady je Maďarsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dále

konstatoval, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska. Žalovaný tak konstatoval naplnění podmínek stanovených v ust. § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území České republiky shledal jako nepřipustnou.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uváděných žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Nařízení Evropského parlamentu a Rady a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal přitom na obsah správního spisu a znovu uvedl, že na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo bezpochyby prokázáno, že žalobce dne 15. 1. 2015 požádal na území Maďarska jako prvním členském státě Evropské unie o udělení mezinárodní ochrany. Dle článku 18 Dublinského nařízení je tedy Maďarsko státem příslušným k posouzení této žádosti o mezinárodní ochranu a je tak povinnou žalobkyni přijmout zpět na své území a tuto žádost o udělení mezinárodní ochrany posoudit. Dne 26. 11. 2015 požádal správní orgán Maďarsko o přijetí žalobce zpět na své území a o posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Uplynutím lhůty pro odpověď Maďarsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutkového stavu věci. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu a zejména na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce žalobce, že nemůže být přemístěn na území Maďarska, neboť v této zemi tamní azylový systém vykazuje závažné systémové nedostatky, žalovaný uvedl, že Maďarsko je právoplatným členem Evropské unie, a nedochází zde v průběhu azylové procedury k mučení, či nelidskému zacházení. Maďarsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Maďarsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, pak má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce.

Při nařízeném jednání za přítomnosti jazyka španělského žalobce k věci uvedl, že respektuje zákony ČR, ale považuje za nutné, aby jeho případ byl dobře analyzován. Rozumí tomu, že zdejší správní soudní orgány chtějí dodržovat lidská práva. Má respekt k EU, ale současně musí konstatovat, že v Maďarsku se lidská práva nedodržují, což osobně zjistil, když tam pobýval 9 měsíců. Upozornil, že v Maďarsku není uprchlíkům věnována taková péče jako v ČR. Konstatoval, že by

neměl nic proti repatriaci, ale má strach, že se v Maďarsku dostane znova do vězení. Přitom zaplatil 1000 EURO, aby byl z tábora v Maďarsku propuštěn, a teď již peníze nemá. Připomněl, že z Kuby utekl před diktaturou a před vězením, a proto je nyní těžké si představit, že by do vězení zase musel nastoupit. Nebude protestovat proti rozhodnutí v ČR, ale žádá, aby jeho případ byl dobře zvážen. Pověřený pracovník žalovaného ve svém projevu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí na jeho vyjádření ze dne 20. 1. 2016 a celý obsah správního spisu. K dotazu soudu předložil žalobce důkazy v elektronické podobě, na mobilním telefonu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále je „s.ř.s.“) a usoudil následovně.

Z předloženého správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl dne 23. 11. 2015 vyzván žalovaným k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tuto žádost na adresu žalovaného podal dne 26. 11. 2015. Vyplyvá z ní, že žalobce je kubánské národnosti, státního občanství Kuba, je ženatý a má 2 syny. Před příchodem do České republiky pobývala 5 dní v Rusku, 10 měsíců v Maďarsku a měsíc ve Španělsku. Tranzitními zeměmi byla Černá Hora, Srbsko, Rakousko a Itálie. Cestovní pas a vízum mu odebrala policie na španělsko - francouzských hranicích, takže jiný doklad totožnosti nemá. Uvádí, že má nedokončené střední vzdělání a nemá u sebe o dosaženém vzdělání žádný doklad. Pracoval jako učitelka na střední škole a dále jako zedník. Konstatoval rovněž, že v současné době u sebe nemá žádné finanční prostředky, nevlastní žádný movitý ani nemovitý majetek a nedostává žádnou materiální pomoc. Za důvod, proč opustil svoji vlast, označila nebezpečí, které hrozilo jemu a jeho rodině. Uvedl, že s manželkou vystupovali proti režimu. Začali se účastnit manifestací. Policie ho zadržela byl 7 dní ve vězení. Od té doby byl nepohodlný státu, policie ho začala hlídat. Nakonec se s manželkou rozhodli s manželem svoji vlast opustit. Odletěli do Moskvy, z Moskvy do Černé Hory a následně autobusem přes Srbsko do Maďarska. Poté vlakem přes Rakousko a Itálii do Španělska a následně vlakem do České republiky. Uvedl, že žádal o politický azyl v Maďarsku, žádost mu však byla zamítnuta. Ve Španělsku o azyl nepožádal, neboť si zjistil, že by zde musel žít 3 roky. Nechce ovšem žít tak dlouho bez dětí, chce je dostat z Kuby pryč. Uvedl, že pokud by se musel vrátit zpět, tak by asi zmizel ze světa. Tak totiž na Kubě již zmizely tisíce lidí.

Dále bylo ze správního spisu zjištěno, že ze záznamu systému EURODAC vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Maďarsku a to dne 15. 1. 2015.

Krajský soud tedy považuje za zřejmé, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Maďarska jako prvním členském státě Evropské unie, a proto je Maďarsko příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tato skutečnost ostatně ani není žalobcem sporována.

Žalobce je názoru, že žalovaný porušil čl. 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, když rozhodl o jeho přemístění do Maďarské republiky.

Hodnocením naznačených skutkových okolností dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.

Aplikací předmětných ustanovení na projednávanou věc dospěl krajský soud k názoru, že žalovaný se v dané věci předně musel zabývat tím, zda je ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Úkolem žalovaného pak bylo provést postupný test aplikovatelnosti jednotlivých kritérií uvedeného nařízení, dokud nedospěl ke kritériu, jež bude moci na případ žalobce použít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že výše uvedený postup žalovaný zvolil, když postupně vyloučil uplatnění kritérií uvedených v člácích 8 až 15 Nařízení Evropského parlamentu a Rady a učinil závěr, že v případě žalobce je třeba aplikovat čl. 3 odst. 2 citovaného nařízení.

Podle čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III., přičemž jednotlivá kritéria se uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení). Podle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Krajský soud tedy na základě uvedených ustanovení Nařízení Evropského parlamentu a Rady v posuzované věci hodnotil, zda žalovaný správně aplikoval kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Shora konstatovaný obsah správního spisu je dle názoru soudu dostatečným podkladem pro závěr, který učil žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, tedy že v případě žalobce je nutné aplikovat kritérium uvedené v článku 3 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady o příslušnosti Maďarska. Žalovaný svým postupem veškeré podmínky pro určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany naplnil a vzhledem k učiněnému zjištění, že tímto státem není Česká republika, nemohl již dále hodnotit žádost žalobce po věcné stránce a zabývat se jejími konkrétními důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Lze tedy konstatovat, že závěr, že dne 11. 12. 2015 uplynutím lhůty pro odpověď Maďarsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce, má oporu v článku 25 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, v němž je uvedeno: „1. Dožádaný členský stát provede nezbytné kontroly a rozhodne o žádosti o přijetí dotyčné osoby zpět co nejrychleji a v každém případě nejpozději jeden měsíc ode dne, kdy byla žádost doručena. Pokud se žádost opírá o údaje získané ze systému EURODAC, zkracuje se tato lhůta na dva týdny. 2. Pokud není dodržena jednoměsíční lhůta nebo dvoutýdenní lhůta podle odstavce 1, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.“

Na základě uvedeného krajský soud uvádí, že nemohl přisvědčit žalobním námitkám o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, neboť ten byl žalovaným zcela správně zjišťován a to v rozsahu nezbytném pro určení příslušného státu.

Krajský soud dále posuzoval projednávanou věc v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, viz jeho rozsudek č. j. 1 Azs 248/2014-27 ze dne 25. 2. 2015, dostupný na www.nssoud.cz, v němž se uvádí: *„Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 listiny základních práv Evropské unie (čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 604/2013).“* Aplikací uvedeného názoru Nejvyššího správního soudu na danou věc, pak krajský soud dospěl k závěru, že Maďarsko je povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Přiklonil se k názoru žalovaného, že na úrovni Evropské unie nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska. Žalovaný tak v souladu se zákonem konstatoval naplnění podmínek stanovených v ust. § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území České republiky důvodně shledal jako nepřípustnou.

Krajský soud k uvedenému dodává, že žalobce neposkytl, a to ani při nařízeném soudním jednání, žádný konkrétní důkaz o tom, že by v Maďarsku nebyly dodrženy zákonné postupy, či že by zde existovaly systematické nedostatky v azylovém řízení či podmínkách přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu. Krajský soud zde odkazuje i na aktuální usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, které se vztahuje ke stejné problematice řešené před zdejším soudem ve skutkově shodné věci (státem příslušným k podané žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení 604/2013 bylo určeno Maďarsko, řešena byla otázka nepřiznání odkladného účinku žalobě zdejším soudem). Ústavní soud v citovaném usnesení posuzoval, zda v případě stěžovatele jeho přemístění do Maďarska mohlo založit namítané porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dle něhož nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu. Ústavní soud *„připomněl svoji ustálenou judikaturu, souladnou s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. rozsudek jeho velkého senátu ze dne 4. 11. 2014 ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12, dostupný též v časopise Soudní judikatura - Přehled rozsudků Evropského soudu pro lidská práva č. 2/2015, str. 69, a tam citovaná judikatura), dle níž vyhoštění cizince může vést k porušení článku 3 Úmluvy, jestliže existuje*

důvodná obava, že daná osoba bude v přijímací zemi vystavena reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Za takových okolností vyplývá z článku 3 Úmluvy povinnost nevyhostit jednotlivce do této země [srov. např. náleze ze dne 10. 11. 2010 sp. zn. I. ÚS 2462/10 (N 221/59 SbNU 195) a v něm citovaný náleze ze dne 30. 1. 2007 sp. zn. IV. ÚS 553/06 (N 17/44 SbNU 217)]. Mučení, nelidské či ponižující zacházení musí dosahovat určitého minimálního stupně závažnosti, aby je bylo možno zahrnout pod rozsah článku 3 Úmluvy. V případě stěžovatele se sice nejednalo o vyhoštění, jak bylo výše již poznamenáno, nicméně Ústavní soud je toho názoru, že není zásadní důvod shora uvedené judikaturní závěry neaplikovat i na případy "přemístění" žadatele o azyl podle shora citovaného Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Z odůvodnění ústavní stížnosti je zřejmé, že stěžovatel ve vztahu k přemístění do Maďarska a z toho plynoucí hrozby porušení článku 3 Úmluvy, pouze opakoval svá tvrzení již uplatněná v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ve správní žalobě, s nimiž se správní orgán i správní soud v odůvodnění svých rozhodnutí dostatečně a ústavně relevantním způsobem vyrovnaly. Ústavní soud tudíž sdílí jejich přesvědčení, že stěžovatel neprokázal existenci důvodné obavy, že bude v Maďarsku vystaven reálné hrozbě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, resp. že by v Maďarsku existovaly v přijímací proceduře pro žadatele o azyl systémové nedostatky, pramenící např. ze zdlouhavosti identifikační procedury, nedostatečné kapacity přijímacích zařízení a životních podmínek v dostupných zařízeních." Závěry citovaného nálezu lze aplikovat i na případ žalobce.

Dále krajský soud uvádí, že je mu obecně znám průběh vývoje situace na hranicích Maďarska se Srbskem a Chorvatskem, tento vývoj byl skutečně na přelomu září a října roku 2015 kritický a azylová zařízení Maďarské republiky byla přeplněná, stát měl problémy se zajištěním základních otázek migrace velkého počtu osob přes své území, povětšinou na území Rakouska. Tato situace se však ke konci roku 2015 (říjen a listopad) konsolidovala. V současné době však již Maďarsko proti návratu žadatelů o azyl ničeho nenamítá a je tak nasnadě, že zcela jistě má potřebné zázemí a prostředky pro běžný azylový postup ve věcech těchto žadatelů na svém území. Namítaná nereálnost návratu žalobce do země Evropské unie, v níž požádal o azyl, tedy ve světle uvedených skutečností nemůže obstát. Pokud pak žalobce namítal, že v Maďarské republice dochází k systematickému porušování práv azylantů a tato země již tedy z pohledu mezinárodně uznávaných práv cizinců nemůže být považována za bezpečnou třetí zem, soud plně odkazuje na argumentaci žalovaného shora, s tím, že učinit takový závěr bez jasných a seriózních důkazů jistě není možné. Maďarsko je zemí EU a soud je přesvědčen, že je současně zemí odpovědnou, která po dobu, kdy, jak soud výše uvádí, nemohla potřebným standardům dostát, migranty zpět nepřijímala.

Uvedené závěry nemohou být dle názoru krajského soudu vyvráceny ani argumentací žalobce odkazující na zprávy mezinárodních neziskových organizací dokládající zhoršenou situaci v Maďarsku v oblasti azylové politiky a to zejména na podzim roku 2015. Jak již bylo shora konstatováno, koncem roku 2015 se již situace v této zemi stabilizovala.

Krajský soud na závěr uvádí, že žalobní důvody nemohly být podpořeny ani návrhy žalobce na provedení důkazů, které byly předloženy v průběhu nařízeného jednání. Dané důkazy ve formě fotografií totiž zachycovaly situaci probíhající před odjezdem žalobce z Kuby. Netýkaly se tedy nikterak situace, která byla předmětem

soudního řízení a to posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle ust. § 10a písm. b) zákona o azylu.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Žalovaný náklady řízení nežádal. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 11. března 2016

JUDr. Magdalena Ježková, v. r.
samosoudkyně